

jejímu vědomí, jehož vyžaduje povaha skrytých obchodů diferenčních. I v tomto případě byla by banka zajisté tak učinila, kdyby se byla obávala více o své pohledávky, než jak projevila opomenutím exekučního prodeje. Z této shovívavosti banky nelze ještě souditi, že pohledávka její vzniklá proti žalovanému nebyla žalovatelná a že má banka nésti znehodnocení cenných papírů v čas neprodaných. Znehodnocení to nemůže stihnouti banku stejně jako neúspěch společnosti P. Banka neměla příčiny odepřít žalovanému provedení příkazů, byť i následovaly rychle za sebou, ani z důvodu, že šlo nejen o muže činného výdělečně, nýbrž, jak lze souditi z jeho dopisů, i o muže znalého věci, jenž počínal si přímo odbornicky, určoval limita, odepíral prodati papíry, ač byl k tomu vyzván žalobkyní, jednal tudíž rozmyslně podle poměrů určité doby. Ani obraty v určitých dobách rychle následující za sebou, ani rozsah obchodů nemohly nutně vzbuditi podezření, že žalovanému jde ještě o více, než o spekulční obchody. Vzhledem k tomu nebylo třeba zabývati se dalšími důvody dovolacími, aniž záleží na tom, zda banka prováděla skutečně obchody »v sobě«, jsouc k tomu ostatně oprávněna podle čl. 376 obch. zák., anebo na výšce krytí. Žalobní nárok jest oprávněn celou zažalovanou částkou. K dovolání žalovaného. Pokud žalovaný byl odsouzen, může odporovati rozsudku jedině tvrzením, že námitka diferenčních obchodů jest oprávněna i co do oné částky, k jejíž zaplacení byl odsouzen. Námitka ta byla vyvrácena předchozími důvody, a není proto třeba zabývati se dále dovoláním žalovaného.

Čís. 8530.

K podstatě faktury ve smyslu § 88, druhý odstavec, j. n. náleží, by vykazovala obsahově celou pohledávku z určité dodávky. Zaslal-li prodávatel kupiteli již dříve účet vykazující jeho pohledávku, nemá další účet jen o nedoplatku kupní ceny povahu faktury podle § 88, druhý odstavec, j. n.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1928, Rv II 233/28.)

Na základě právoplatného rozsudku saského vrchního zemského soudu v Drážďanech, jímž byl potvrzen rozsudek zemského soudu ve Cvikově (Zwickau), povolil zemský soud v Brně exekuci. V žalobě o zrušení exekuce uplatnil dlužník kromě jiného, že podle ustanovení o příslušnosti platných v tuzemsku nemohla býti u cizozemského soudu právní věc zahájena. Z rozsudku zemského soudu ve Zwickau vyplývá, že námitka místní nepřislušnosti, vznesená stranou žalovanou, proto byla zamítnuta, že k nabídce vymáhající strany povinné straně ze dne 26. květa 1926 jsou přiloženy podmínky G. T. M., na kterýchž je předtisk: »Zahlungs Erfüllungsort und Gerichtsstand in Grimitschau«, a tento předtisk byl též na potvrzení o přijetí příkazu, posléze, že povinná strana určitě obdržela potvrzení o přijetí příkazu strany vymáhající a proti oněm ustanovením smlouvy neučinila ihned výtky. Podle zákonných ustanovení, platných v tuzemsku, musí dohoda o sudišti místa plnění

býti prokázána listinou, což se v tomto případě nestalo a státi nemohlo. Podle tuzemských zákonných ustanovení odůvodňuje přijetí listiny jednou stranou dodané s doložkou o sudišti, proti kterémuž přijetí nebyly činěny výtky, tam ustanovené sudiště, jen když jde o fakturu, faktura však neobsahuje poznámku: »Zahlbar und klagbar in Grimitschau«. Procesní soud první stolice uznal, že usnesení zemského civilního soudu v Brně, jímž byla povolena exekuce, se zrušuje, exekuce se zastavuje a vyslovuje se, že rozsudek zemského soudu ve Cvikově, potvrzený rozsudkem vrchního zemského soudu v Drážďanech, není exekučně vykonatelným v území Československé republiky. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolatelka neprávem vytýká odvolacímu soudu nesprávné právní posouzení v tom směru, že nepovažoval tak zv. fakturu ze dne 22. prosince 1922 za fakturu ve smyslu § 88 druhý odstavec j. n. Podle zjištění nižších soudů byly odporující straně odevzdány svědkem K-em, zástupcem vymáhající strany, na dodaný stroj faktura ze dne 8. srpna 1922, znějící na papírové marky za účelem dosažení dovozního povolení, pak faktura ze dne 28. listopadu 1922, znějící na celou kupní cenu ve zlatých markách. Po zaplacení dvou třetin kupní ceny odevzdal též svědek odporující straně fakturu ze dne 22. prosince 1922. Tato tak zv. faktura zní v podstatě takto: Nadpis: »Rechnung für die Firma C. F. G. Brünn.« Text: »Universall Spann Rahm- und Trockenmaschine wie von uns an 17./6. 1922 bestätigt Goldmark 4.714.« K podstatě faktury ve smyslu § 88 j. n. jakožto kupeckého účtu na dodané zboží náleží, by vykazovala obsahově celou pohledávku z určité dodávky, tedy uváděla, co bylo dodáno a kolik a jak (za jakých podmínek) příjemce z této dodávky jest dlužen. Takovýto účet má sloužiti odběrateli k informaci, kolik a jak si dodavatel z dodávky za ním počítá dluhem tak, by podle množství, druhu zboží, ujednané ceny, případných vedlejších plnění a podle způsobu placení mohl odběratel posouditi, zda faktura odpovídá smlouvě, by mohl ji v těchto směrech přezkoumati a po případě dluh do svých obchodních knih zapsati. Prodávatel zapíše do svých knih fakturu znějící na plnou cenu, a to pravidelně do knihy faktur odeslaných a kupitel zapíše též fakturu do knihy faktur přijatých. Zaslal-li prodávatel kupiteli již dříve účet vykazující pohledávku, nemá další účet jen o nedoplatku na kupní cenu již účelu faktury, by kupitele informoval o výši a o smluvních požadavcích z dodávky a jejich způsobu, proto mu chybí povaha faktury ve smyslu poslední věty § 88 druhý odstavec j. n. Kupitel nebude již zkoumati další účet na nedoplatek části kupní ceny v naznačených směrech, protože nebude jej právem považovati za fakturu o dodaném zboží, nýbrž za pouhou upomínku. Tak zv. účet ze dne 22. prosince 1922 uvádí jen výkaz nedoplatku jedné třetiny ceny za dodaný

stroj. Není tedy účtem o dodaném zboží, nýbrž jenom výkazem o dlužné jedné splátce beze všeho výkazu pohledávky a splátek. Nelze ho považovati za fakturu o dodaném zboží, jak předpokládá § 88 druhý odstavec j. n., ani proto, že by zasláním více účtů na různé splátky z jediné dodávky s různými doložkami splatnosti a žalovatelnosti mohla býti založena příslušnost různých soudů. Zákon předpokládá, že zasláním a přijetím faktury bez námitek jest založena jednotná příslušnost určitého soudu pro celý dluh z jedné dodávky. Proto dovolací soud souhlasí s názorem odvolacího soudu, že tak zv. fakturu ze dne 22. prosince 1922 nelze považovati za fakturu ve smyslu § 88 druhý odstavec j. n.

Čís. 8531.

Nálezy senátu disciplinární komory ředitelství státních drah nemohou soudy přezkoumávati s hlediska věcného, nýbrž jen formální náležitosti nálezu, zejména zda nález nebo řízení jemu předcházející nevykazují podstatných vad, které by byly s to, způsobiti zmatečnost.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1928, Rv II 234/28.)

Žalobce, železniční zřízenec, domáhal se proti československému státu určení, že disciplinární nález senátu disciplinární komory ředitelství státních drah jest neúčinný, jakož i zaplacení služebních požitků. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Žalobce napadá žalobou nález senátu disciplinární komise ředitelství státních drah ze dne 19. června 1925 a domáhá se výroku, že nález je bezúčinný a že z toho důvodu jest žalovaný československý stát povinen, vyplatiti mu zadržené služné. Než nález senátu disciplinární komory byl k žalobcovu odvolání v kárném řízení přezkoumán disciplinárním dvorem ministerstva železnic a byl jeho rozhodnutím ze dne 8. září 1925 potvrzen a toto rozhodnutí nabylo právní moci. Tímto nálezem disciplinárního dvoru jsou soudy vázány potud, že nemohou jej s hlediska věcného (materiálně) vůbec přezkoumávati a lze soudům jen zkoumati formální náležitosti nálezu, zejména zda nález nebo předcházející řízení nevykazují podstatné vady, které byly s to, by způsobily zmatečnost, tvrzenou žalobcem. Z vad žalobcem vytýkaných mohla by s tohoto hlediska přijíti v úvahu námitka, že senát disciplinární komory nebyl řádně obsazen (§ 477 čís. 2 c. ř. s.), kterou žalobce odůvodnil přednesem, že člen disciplinárního senátu komory R. nebyl po celou hodinu kárnému ústnímu jednání přítomen. Než v tomto směru zjistil již prvý soud, že se přisedící R. vzdálil za sezení jen na několik minut z jednací síně při čtení listiny jemu známé a že pak po dobu